

Skuggan av en Potter

Skuggan av en Potter

Stephanie Rhedin

Den stora salen tystnade när sorteringshatten ropade ut Slytherin för Harry, medan hans tvillingbror Charles, med sina bruna ögon och ett brett leende, välkomnades till Gryffindor. James och Lily applåderade stolt för Charles, men deras blickar undvek Harry som nu satt ensam vid det silvergröna bordet, långt ifrån sin familjs värme.

Åren på Hogwarts blev en lång vandring i skuggorna där Harry möttes av håfulla ord och fysiska knuffar från elever som föraktade hans elevhem. Utan en enda vän att luta sig mot drog han sig undan i bibliotekets mörkaste hörn, en tyst profil som ingen verkar vilja kännas vid eller hjälpa.

Harry skrev dussintals långa brev hem till sina föräldrar och berättade om sin djupa ensamhet och smärtan han bar på, men svaren var korta och sällsynta. Lily och James var helt uppslukade av Charles framgångar i quidditch, och Harrys hjärta brast lite mer för varje kortfattat och likgiltigt svar han fick tillbaka.

Under det femte året tyngdes Harry av den mörka sanningen om Voldemorts återkomst, en börda som ingen utom Fenixorden trodde på. Han blev likblek och skrämmande mager, en skugga av sitt forna jag som knappt orkade äta eller tala med någon i den stora salen.

Varje morgon var en utmattande kamp för Harry att ens orka resa sig ur sängen, då hans kropp kändes tung som bly och hans sinne var fyllt av hopplöshet. Han utstod Umbridges grymma straffkommenderingar och den dagliga mobbningen med en tom blick, tills han utmattad svimmade av i sin kalla sovsal varje kväll.

Inför jullovet lade Harry alla sina sista besparingar på en speciell julklapp till Charles, en vacker fotobok fylld med rörliga bilder från deras tidigaste barndom. Han hoppades innerligt att denna gåva skulle påminna hans bror om deras band och kanske äntligen ge honom den bekräftelse han så desperat törstade efter.

När julafton kom tog Charles emot presenten med en nonchalant axelryckning och lade den åt sidan utan att ens titta ordentligt på de omsorgsfullt utvalda bilderna. Harry stod tyst i bakgrunden och såg hur hans sista hopp om närhet tynade bort i familjens glada julfirande där han själv kände sig som en främling.

Några dagar senare hittade Harry fotoboken slängd och bortglömd på det kalla golvet i Charles stökiga rum, täckt av damm och skräp. Det var i det ögonblicket som något djupt inom honom gick sönder helt, och han insåg med en förlamande visshet att han aldrig skulle bli älskad av dem.

Tillbaka på Hogwarts låste Harry in sig i ett avlägset badrum och lyckades desperat kontakta sin mamma genom en magisk spegel i ett sista rop på hjälp. Genom okontrollerbara tårar berättade han om allt: den fysiska mobbningen, den brinnande smärtan från Umbridges penna och hur han inte längre orkade finnas till i en värld som hatade honom.

Lily, fylld av en plötslig och förlamande skräck när hon såg sin sons tillstånd, övergav omedelbart sitt arbete och skyndade till Hogwarts för att finna honom. Hon hittade Harry hopkrupen och skakande på det kalla stengolvet och drog honom tätt intill sitt bröst, medan hon tårögd viskade förlåt om och om igen i hans öra.